

Kniha Daniel – sto osmdesát tři

Věčný základ: Kristus v prorockých dějinách a ve víře věřícího

Jeff Pippenger

2024-04-13

„Pravda, kterou Petr vyznal, je základem víry věřícího. Je to to, co sám Kristus prohlásil za život věčný.“ Tato „pravda“ určila dva aspekty Krista. Prvním bylo, že Kristus je prvkem prorockých dějin. Mezníky, které představují události prorockých dějin, představují Krista. Jeho spojitost s těmito událostmi určuje posvátnost prorockých mezníků a poskytuje logický základ tomu, proč sestra Whiteová tak často říká, že musíme střežit mezníky, neboť tyto mezníky představují Ježíše Krista. Mezníkem, který v Kristově době představoval téma zkoušky, byl Jeho křest a byl v souladu s ostatními událostmi v posvátných reformních liniích, vyznačenými sestoupením božského symbolu.

V reformní linii Mojžíše sestoupilo Božství a přebývalo v hořícím keři, symbolu Stvořitele sjednoceného se stvořením. V reformní linii na konci sedmdesáti let sestoupil Michael, aby zmocnil Kýra postoupit vpřed s prvním výnosem, a současně byl Daniel proměněn k obrazu Krista. V reformní linii Krista sestoupil Duch svatý v podobě holubice, aby pomazal Božího Syna, symbol Božství sjednoceného s lidstvem. V milleritské historii anděl, který sestoupil 11. srpna 1840, nebyl „nikým menším než Ježíšem Kristem“, jenž sestoupil s malou knihou, která měla být snědena, a On byl tou malou knihou. Zde ukázal, že spojení Božství s lidstvem se uskutečňuje jedením a pitím těla a krve Chleba z nebe.

Posvátné dějiny jsou posvátné proto, že jsou ztělesněny přítomností Krista. Předpovědi Božího slova, které označují budoucí události, jsou Ježíš Kristus, neboť On je „Slovo“. Když se tyto předpovědi naplní v dějinách, události představují naplnění Jeho slova a Jeho Slovo je Pravda. Je to Jeho Slovo, které předkládá předpověď, a je to Jeho Slovo, které se naplňuje, když událost nastane; takže na počátku i na konci je to Ježíš Kristus, neboť On je Alfa i Omega. Proto když Petr prohlásil, že Ježíš je Kristus, Syn živého Boha, označil tím mezník, který byl Ježíšem Kristem, a mezník, který dosahuje svého dokonalého naplnění v posledních dnech. 11. září 2001 bylo dokonalým naplněním Krista.

Odmítnout prorocké naplnění 11. září 2001 znamená odmítnout Krista, Syna živého Boha. Tato pravda, vyjádřená Petrem, byla „základem víry věřícího“ a 11. září 2001 Kristus vedl svůj lid posledních dnů zpět k Jeremjášovým „starým stezkám“, které představují „základy“ hnutí poselství prvního a třetího anděla. Petr představoval sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří jsou zapečetováni v období, kdy čtyři andělé zadržují čtyři větry. Doba zapečetování je určité prorocké období, začínající 11. září 2001 a končící brzy přicházejícím nedělním zákonem. Ježíš vždy znázorňuje konec nějaké věci jejím začátkem.

Na počátku doby zapečetování sestoupil anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly, tak jako při křtu sestoupil Duch svatý, a tento anděl nebyl „nikdo menší než Ježíš Kristus“, neboť anděl, který v

milleritské historii sestoupil, aby svou slávou osvětlil zemi, nebyl „nikdo menší než Ježíš Kristus“. Při brzy přicházejícím nedělním zákonu znovu sestupuje „nikdo menší než Ježíš Kristus“ a předkládá druhé ze dvou poselství Zjevení osmnácté kapitoly, když povolává své jiné ovce z Babylonu. Uprostřed období doby zapečetování sestoupil anděl, tak jako druhý anděl sestoupil 19. dubna 1844 při prvním zklamání milleritského hnutí.

Mezi příchodem onoho druhého anděla a příchodem třetího anděla dne 22. října 1844 bylo vysláno mnoho andělů, aby dodali druhému andělu moc, když přicházelo poselství Půlnočního volání. Když sestra Whiteová hovoří o dějinách doby, kdy tito andělé přišli v dějinách milleritského hnutí, sděluje nám, že ti, kteří tato poselství odmítli, ukřižovali Krista stejně jistě, jako Židé ukřižovali Krista.

„Viděla jsem, že jako Židé ukřižovali Ježíše, tak i jmenné církve ukřižovaly tato poselství, a proto nemají žádné poznání o cestě do nejsvětější svatyně a nemohou mít prospěch z Ježíšovy přímluvy tam.“ Rané spisy, 261.

Poselství představovaná anděly, jsou-li odmítnuta, představují ukřižování Krista, neboť On tato poselství i jejich historické naplnění ztělesňuje. Dne 18. července 2020 sestoupil „nikdo menší než Ježíš Kristus“, čímž označil první zklamání a počátek doby prodlení. Zabiti na ulicích měli být mrtvé suché kosti Jeho lidu posledních dnů probuzeny tím, že uslyší jediný hlas, který může přivést lidi zpět k životu.

Amen, amen, pravím vám: Přichází hodina, a již je, kdy mrtví uslyší hlas Syna Božího, a ti, kteří uslyší, budou žít. Neboť jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život sám v sobě. A dal mu také moc vykonávat soud, protože je Syn člověka. Nediňte se tomu; neboť přichází hodina, v níž všichni, kteří jsou v hrobech, uslyší jeho hlas a vyjdou: ti, kdo činili dobro, k vzkříšení života, a ti, kdo činili zlo, k vzkříšení odsouzení. Jan 5,25–29.

V červenci roku 2023 jeho hlas povolal mrtvé suché kosti k životu a Alfa i Omega tehdy zopakovaly počátek doby zapečetování, neboť červenec 2023 označuje závěrečné období doby zapečetování. Jeho lid byl tehdy znovu povolán zpět k Jeremjášovým starým stezkám, k základům milleritské historie. Základní poselství počátku a konce Milleritů bylo prvním a posledním poselstvím milleritské historie, jímž bylo „sedm časů“ z dvacáté šesté kapitoly Leviticus.

V červenci 2023 bylo Božímu lidu posledních dnů znovu přikázáno, aby vzal malou knížku a snědl ji. Když tuto malou knížku jí, jsou poté zkoušeni, aby se ukázalo, zda uznají poselství třetího Běda v 9. kapitole Zjevení (zvěsti od východu) a poselství 11. kapitoly Daniela (zvěsti od severu). Tento proces zkoušení je vede k veršům třináct až patnáct 11. kapitoly Daniela, což je bitva u Pania, což je Cesarea Filipova a což je poselství Půlnočního volání, v němž se zjevují dvě třídy těch, kdo slyšeli Jeho hlas: jedna třída „ti, kteří činili dobré, vstanou k vzkříšení života; a ti, kteří činili zlé, k vzkříšení odsouzení.“

V době zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc zaznívají tři hlasy a všechny jsou hlasem „ne menší osoby než Ježíše Krista“. První hlas ze Zjevení osmnácté kapitoly zazněl, když byly velké budovy města New Yorku sraženy k zemi Božím dotykem. Druhý hlas je hlas Michaela, archanděla, který

volá mrtvé z jejich hrobů. Třetí hlas je druhým hlasem osmnácté kapitoly Zjevení, který v hodině „velkého zemetřesení“ ze Zjevení jedenácté kapitoly povolává jeho jiné ovce z Babylonu. Dokonalé naplnění Petrova vyznání u Cesareje Filipovy nastává tehdy, když Kristus vede svůj lid posledních dnů k „té části Danielova proroctví, která se vztahuje k posledním dnům“.

Panium ve verších třináct až patnáct jedenácté kapitoly Daniela je onou „částí“ Danielova proroctví, která byla zapečetěna a která označuje poselství Půlnočního volání. Panium je exeterské táborové shromáždění v srpnu roku 1844; je to dějina, která se naplňuje ve druhém období Donalda Trumpa, a je to prorocké poselství, které vtiskuje pečeť Boží na čela sto čtyřiceti čtyř tisíc. Verše, které nyní studujeme, jsou velmi svatou půdou.

„Pravda, kterou Petr vyznal, je základem víry věřícího. Je to to, co sám Kristus prohlásil za věčný život. Avšak vlastnictví tohoto poznání nebylo žádným důvodem k sebeoslavení. Petrovi nebylo zjeveno skrze žádnou jeho vlastní moudrost ani dobrotu. Lidstvo samo od sebe nikdy nemůže dospět k poznání božského. „Je to vysoké jako nebesa; co můžeš učinit? Hlubší než podsvětí; co můžeš vědět?“ Jób 11,8. Jen duch synovství nám může zjevit hluboké Boží věci, které „oko nevidělo a ucho neslyšelo a na lidské srdce nevstoupilo“. „Nám to však Bůh zjevil skrze svého Ducha; neboť Duch zkoumá všechno, i hlubiny Boží.“ 1 Korintským 2,9.10. „Tajemství Hospodinovo je s těmi, kdo se Ho bojí;“ a skutečnost, že Petr rozpoznal slávu Kristovu, byla důkazem, že byl „vyučen od Boha“. Žalm 25,14; Jan 6,45. Ach ano, „blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, neboť ti to nezjevilo tělo a krev.“

„Ježíš dále pokračoval: ‚Pravím také tobě, že ty jsi Petr; a na této skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou.‘ Slovo Petr znamená kámen — valivý kámen. Petr nebyl tou skálou, na níž byla církev založena. Brány pekla proti němu převládly, když se svého Pána zapřel s klením a přísaháním. Církev byla vybudována na Tom, proti němuž brány pekla nemohly převládnout.“ Touha věků, 413

Poselství, které Kristus předkládal svým učedníkům v Cesareji Filipově, bylo a je poselstvím Půlnočního volání a je zasazeno do kontextu duchovní války mezi řeckým bohem Panem, jehož chrám byl nazýván „branami pekla“, a dvěma odpadlými rohy šelmy ze země. Makabejští byli Božím odpadlým lidem, který se prohlašoval za obránce Boží církve, když válčil proti náboženství Řeků. Ztotožňovali se jak s náboženskými, tak s politickými vůdci. Představují odpadlé protestantství oněch padlých církví, které nyní spolu s vládou Spojených států vytvářejí obraz šelmy a vedou boj proti náboženství globalistů, totiž proti wokeismu a Matce Zemi. Odpadlé rohy ve svém zápase s náboženskými a politickými prvky globalismu vítězí a zároveň je pravý protestantský roh očišťován odstraněním posledních zbytků pošetilých panen, ještě předtím, než bude vyzdvižen jako korouhev při „velkém zemetřesení“ brzy přicházejícího nedělního zákona.

Část proroctví knihy Daniel, která se vztahuje k posledním dnům, která je také Zjevením Ježíše Krista a která je poselstvím Půlnočního volání, je odpečetěna Lvem z pokolení Judova v Cesareji Filipově, což je Paneas. Je odpečetěna uprostřed boje mezi ateistickou šelmou z propasti a rohem republikanismu, který začal tuto šelmu podněcovat v roce 2015, a proti pravému rohu protestantismu, který je nyní znovu vztyčován jako mocné vojsko.

Pravda, kterou Petr vyznal, představuje mezník 11. září 2001 a také skutečnost, že Kristus je Syn živého Boha. Pravda o tom, co je představováno tím, že Ježíš je Syn Boží, je zkušební pravdou stejně jistě, jako jí bylo v Petrových dnech to, zda Ježíš je, či není Mesiášem. Prohlášení, že Ježíš je Syn Boží, představuje vše, co bylo zjeveno o tom, kým Syn je. Představuje nejen to, že byl Božím Synem, ale také to, že byl Synem člověka. Je to pravda o vtělení božství do lidství, což je právě dílo, které je vykonáváno v době pečetení sto čtyřiceti čtyř tisíc. Pravda o „vtělení“ je pravdou na konci, která byla na počátku předobrazena pravdou o „sobotě“.

22. říjen 1844 označil příchod třetího anděla. Když anděl přichází, Lev z pokolení Judova otevírá zvláštní pravdu přizpůsobenou období, v němž je tato pravda odpečetěna, a tato pravda pak zkouší pokolení, v němž je otevřena. Dne 22. října 1844 byly zjeveny pravdy spojené s dílem Krista, který náhle přišel do chrámu, jež vybudoval v průběhu čtyřiceti šesti let od roku 1798 do roku 1844. Kristovo soudní dílo, Boží zákon, Jeho úloha velekněze, otázka znamení šelmy a zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc — to vše bylo otevřeno. Sestře Whiteové bylo ukázáno, že z těchto pravd je jedna pravda, kterou Alfa i Omega označily ve zvláštním světle.

„Byla jsem ohromena, když jsem spatřila čtvrté přikázání v samém středu Desatera, obklopené jemnou září světla. Anděl řekl: „Je to jediné z deseti, které vymezuje živého Boha, jenž stvořil nebesa i zemi a vše, co je v nich. Když byly položeny základy země, tehdy byl položen i základ soboty.““ Testimonies, svazek 1, 75.

Čas pečetení sto čtyřiačtyřiceti tisíc již nastal, avšak měl být zpožděn vzpourou roku 1863. Dne 11. září 2001 započal proces pečetení, když Kristus, představovaný jako mocný anděl ze zjevení osmnácté kapitoly, sestoupil se skrytou knihou ve své ruce, kterou měl lid Boží posledních dnů sníst. Alfa i Omega vždy znázorňuje konec počátkem, a tak byla v posledních dnech znovu postavena do zvláštního světla další pravda, a byla přímo spojena s pravdou o sobotě, která byla zdůrazněna tehdy, když se Kristus poprvé pokusil zapečetit sto čtyřiačtyřicet tisíc.

„Nastal čas, aby Daniel povstal ve svém údělu. Nastal čas, aby světlo, které mu bylo dáno, vyšlo do světa jako nikdy předtím. Budou-li ti, pro které Pán učinil tak mnoho, chodit ve světle, jejich poznání Krista a proroctví, která se k Němu vztahují, bude s jejich přiblížováním se k závěru dějin této země velmi rozmnoženo.

„Ti, kdo obcují s Bohem, chodí ve světle Slunce spravedlnosti. Nezneuct'ují svého Vykupitele tím, že by před Bohem kazili svou cestu. Nebeské světlo na ně září. V Božích očích mají nekonečnou cenu, neboť jsou jedno s Kristem. Boží slovo je pro ně nevýslovně krásné a půvabné. Vidí jeho důležitost. Pravda se jim odhaluje. Učení o vtělení je zahaleno jemnou září. Vidí, že Písmo je klíčem, jenž odemyká všechna tajemství a řeší všechny nesnáze. Ti, kdo nebyli ochotni přijmout světlo a chodit ve světle, nebudou schopni porozumět tajemství zbožnosti; avšak ti, kdo neváhali vzít na sebe kříž a následovat Ježíše, uvidí světlo v Božím světle.“ Manuscript Releases, číslo 21, 406, 407.

Učení o vtělení je pravdou, že božství spojené s lidstvím nehřeší, a znamením těch, kdo v posledních dnech dospěli k této zkušenosti, je sobota.

Dal jsem jim také své soboty, aby byly znamením mezi mnou a jimi, aby poznali, že já jsem Hospodin, který je posvěcuje. Ezechiel 20,12.

Sto čtyřicet čtyři tisíc je zapečetěno pro věčnost a proces zapečetění vymezuje krátké časové období na samém konci tohoto procesu, těsně před nedělním zákonem, kdy je pečeť vtisknuta. V tomto krátkém časovém období se božství trvale spojuje s lidstvím.

„Co činíte, bratři, v tomto velikém díle přípravy? Ti, kdo se spojují se světem, přijímají světskou podobu a připravují se na znamení šelmy. Ti však, kdo nedůvěřují sobě, pokorují se před Bohem a očišťují své duše poslušností pravdě, přijímají nebeskou podobu a připravují se na pečeť Boží na svých čelech. Když vyjde nařízení a bude vtisknuta pečeť, jejich charakter zůstane čistý a neposkvrněný po celou věčnost.

„Nyní je čas se připravit. Pečeť Boží nebude nikdy vložena na čelo nečistého muže ani ženy. Nebude nikdy vložena na čelo ctižádostivého muže či ženy, kteří milují svět. Nebude nikdy vložena na čelo mužů či žen s falešným jazykem nebo lstivým srdcem. Všichni, kdo přijmou pečeť, musí být před Bohem bez poskvrny — kandidáty pro nebe. Jděte kupředu, moji bratři a sestry. Mohu nyní o těchto bodech psát jen stručně a pouze vás upozornit na nutnost přípravy. Zkoumejte sami Písma, abyste porozuměli děsivé vážnosti přítomné hodiny.“ Testimonies, svazek 5, 216.

Předchozí pasáž by mohla naznačovat, že pečeť je vtisknuta při nedělním zákoně, avšak tomu tak není. Sestra Whiteová jasně uvádí, že nedělní zákon je velikou krizí, a také zřetelně učí, že charakter se v krizi projevuje, nikoli však v krizi utváří. Pečeť je vtisknuta při nedělním zákoně v tom smyslu, že se tehdy stává viditelnou, neboť ti, kdo tehdy mají pečeť, jsou vyzdviženi jako korouhev. Pečeť je vtiskována v krátkém časovém období těsně před uzavřením doby milosti a pro zachovavatele soboty se doba milosti uzavírá při nedělním zákoně. Zapečetění začalo 11. září 2001 a tehdy nikdo neobdržel Boží pečeť, neboť, jak je znázorněno v časovém období po 22. říjnu 1844, nejprve měl proběhnout proces zkoušky.

V každém reformačním hnutí, když božský symbol sestupuje, aby zmocnil poselství, které bylo odpečetěno v čase konce, začíná proces zkoušky. Když Michael sestoupil, aby zmocnil Kýra k tomu, aby pokročil s prvním výnosem, byli tehdy Židé zkoušeni v tom, zda opustí domov, v němž žili po předchozích sedmdesát let, a vrátí se do zpusťového města a znovu je vybudují. Když při křtu Krista sestoupil Duch svatý, byli Židé zkoušeni v otázce Mesiáše. Když 11. srpna 1840 sestoupil mocný anděl ze Zjevení 10, byla tato generace zkoušena v tom, zda snědí malou knížku a vše, co malá knížka představovala.

Dne 11. srpna 1840 započal proces zkoušky, který vytvořil dvě třídy uctíváčů, a ta třída, jež následovala Beránka do Nejsvětější svatyně, byla kandidáty na to, aby byla mezi sto čtyřiačtyřiceti tisíci. Poslední zkouška pro onu generaci, která v procesu zkoušky neobstála, započala s příchodem většího světla o „sedmi časech“ z třetí knihy Mojžíšovy, dvacáté šesté kapitoly. Od roku 1856 do roku 1863 poselství Laodiceji vyznačovalo závěrečné časové období v období, které začalo příchodem třetího anděla 22. října 1844. Toto časové období je znázorněno verši třináct až patnáct z jedenácté kapitoly Daniele.

V příštím článku budeme v tomto studiu pokračovat.

„Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic z toho, co povstalo. V něm byl život a ten život byl světlem lidí. A to světlo svítí ve tmě a tma je nepohltila.“ „A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi, (a viděli jsme jeho slávu, slávu jako jednorozeného od Otce,) plné milosti a pravdy“ (Jan 1,1–5.14).

„Tato kapitola vymezuje povahu a význam Kristova díla. Jan, jako ten, kdo svému tématu rozumí, připisuje Kristu veškerou moc a hovoří o Jeho velikosti a velebnosti. Zazáří božskými paprsky drahocenné pravdy jako světlo ze slunce. Představuje Krista jako jediného Prostředníka mezi Bohem a lidstvem.

„Učení o vtělení Krista v lidském těle je tajemstvím, „dokonce tajemstvím, které bylo skryto od věků a od pokolení“ (Koloským 1,26). Je to veliké a hluboké tajemství zbožnosti. „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“ (Jan 1,14). Kristus vzal na sebe lidskou přirozenost, přirozenost nižší než byla jeho nebeská přirozenost. Nic tak nezjevuje podivuhodnou Boží shovívavost jako toto. On „tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna“ (Jan 3,16). Jan předkládá tento podivuhodný předmět s takovou prostotou, že všichni mohou pochopit předložené myšlenky a být osvíceni.

„Kristus jen nepředstíral, že na sebe vzal lidskou přirozenost; on ji skutečně přijal. Opravdu měl lidskou přirozenost. „Poněvadž tedy děti mají účast na těle a krvi, i on sám se podobně stal účastným téhož“ (Židům 2,14). Byl synem Marie; podle lidského původu byl ze semene Davidova. Je prohlášen za člověka, totiž za člověka Krista Ježíše. „Tento člověk,“ píše Pavel, „byl uznán za hodného větší slávy než Mojžíš, čímž ten, kdo dům postavil, má větší čest než dům“ (Židům 3,3).“

„Avšak zatímco Boží slovo hovoří o Kristově lidství, když byl na této zemi, hovoří také zcela rozhodně o Jeho předexistenci. Slovo existovalo jako božská bytost, jako věčný Syn Boží, ve spojení a jednotě se svým Otcem. Od věčnosti byl Prostředníkem smlouvy, tím, v němž měly být požehnány všechny národy země, jak Židé, tak pohané, pokud Ho přijali. „Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh“ (Jan 1,1). Dříve než byli stvořeni lidé nebo andělé, bylo Slovo u Boha a bylo Bohem.“

Skrze Něho byl učiněn svět, „a bez něho nepovstalo nic, co jest“ (Jan 1,3). Jestliže Kristus učinil všechno, existoval přede vším. Slova pronesená v této věci jsou natolik rozhodná, že nikdo nemusí zůstat na pochybách. Kristus byl v podstatě Bůh, a to v nejvyšším smyslu. Byl s Bohem od věčnosti, Bůh nade všemi, požehnaný navěky.

„Pán Ježíš Kristus, božský Syn Boží, existoval od věčnosti jako odlišná osoba, a přece byl jedno s Otcem. Byl nejvyšší slávou nebe. Byl velitelem nebeských inteligencí a klanějící se pocta andělů Mu byla vzdávána jako Jeho právo. Nebyla to žádná uzurpace vůči Bohu. „Hospodin mě měl na počátku své cesty,“ prohlašuje, „před svými pradávnými skutky. Byla jsem ustanovena od věčnosti, od počátku, dříve než byla země. Když ještě nebyly propasti, zrodila jsem se, když ještě nebyly prameny oplývající vodou. Dříve než byly hory upevněny, přede všemi pahorky jsem se zrodila; když ještě neučinil zemi ani pole ani prvotní prach světa.

Když připravoval nebesa, byla jsem tam; když vymezoval kruh nad tváří propasti“ (Příslaví 8,22–27).

„Ve skutečnosti, že Kristus byl jedno s Otcem před založením světa, je světlo a sláva. To je světlo zářící v temnotě, které ji činí skvoucí se božskou, původní slávou. Tato pravda, sama o sobě nekonečně tajemná, objasňuje jiné tajemné a jinak nevysvětlitelné pravdy, zatímco sama je zahalena ve světle, nepřístupném a nepochopitelném.“ Selected Messages, kniha 1, 246–248.